

עת"א 37640/12/14 - העותר, סאבר אברהמים נגד המשיבה, ועדת שחרורים שמקום מושבה בכלא דמון

בית המשפט המחוזי בחיפה

08 ינואר 2015

עת"א 37640-12-14 אברהמים(אסיר) נ' ועדת שחרורים שבכלא דמון ואח'

בפני הרכב כב' השופטים:

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

אברהם אליקים

בטינה טאובר

העותר

סאבר אברהמים (אסיר)

נגד

המשיבה

ועדת שחרורים שמקום מושבה בכלא דמון

פסק דין

בפנינו עתירת אסיר, המופנית כנגד החלטת ועדת שחרורים בכלא דמון, בראשות כב' השופט בדימוס יובל שדמי, אשר ניתנה ביום 9.12.14. הועדה דחתה את בקשתו של העותר לשחרור מוקדם, ומכאן העתירה.

העותר מרצה מאסר של 14 חודשים, אשר נגזר עליו לאחר שהורשע בביצוע עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, נהיגה בזמן פסילה ונהיגה פוחזת. זהו מאסרו השני. ממאסרו הראשון שוחרר מוקדם. יצוין כי בעברו ארבע הרשעות קודמות בעבירות של עדות שקר, פריצה לבניין, ביצוע גניבה, שיבוש מהלכי משפט, תקיפה, התחזות לאחר,

הפרעה לשוטט במילוי תפקידו ועבירות נוספות. כמו כן, בעברו 50 הרשעות בעבירות תעבורה. את העבירה בגינה הוא מרצה מאסר, עבר בעת שנהג בזמן פסילה אוטובוס זעיר ובו נוסעים, ונמלט ממשטרה תוך נהיגה פרועה.

ועדת השחרורים סברה, בנסיבות העניין, כי האסיר לא עבר שינוי ושיקום משמעותיים. צוין כי גורמי הטיפול סבורים שהעותר ממזער מחומרת מעשיו ואינו מגלה תובנה להתנהגותו. גורמי הטיפול אף ציינו כי העותר זקוק לגבולות ברורים, וזאת בשים לב לדפוס חוזר של התנהגות. ועדת השחרורים בחנה תכנית טיפול פרטית שהציע העותר, ואולם סברה שאין בה די. בשים לב להתנהלות העותר בכלל, סברה ועדת השחרורים כי האסיר אינו מתגייס כנדרש לשינוי דרכיו וכי אין די בתכנית שיקום פרטית שהוצעה. מכל אלו, הגיעה הועדה לכלל מסקנה כי שחרורו המוקדם של העותר יסכן את שלום הציבור, ומכאן נדחתה בקשתו לשחרור מוקדם.

ב"כ העותר העלתה בפניו שורה של טענות. טענותיה פורטו בפרוטוקול ואין צורך לפרטן שוב. ב"כ העותר ציינה את התנהגותו החיובית של העותר בכלל. העותר משמש כאסיר עבודה בכלל קישון. בשים לב למתקן בו הוא מוחזק, אפשרויות שילובו בתכניות שיקום מוגבלות, ובהתאם טוענת באת כוחו, כי אין מקום לזקוף זאת לחובתו. בכל הנוגע לעבירות התעבורה הרבות שעבר העותר, טוענת באת כוחו כי מדובר בעבירות שחלקן בעלות אופי טכני. עוד מצינת היא כי מדובר באדם העובד כקבלן הסעות, והעבירות נעברו בתקופה של מעל ל-20 שנים. בשים לב לאמור לעיל ובמכלול טעמים שפורטו בהרחבה בטיעוניה, סבורה ב"כ העותר כי לא היה מקום שלא לאמץ את תכנית השיקום הפרטית, וראוי במקרה זה לשחרר את העותר שחרור מוקדם.

בטרם נתייחס לטענות העותר, נזכיר את המסגרת בה מצוי הדיון שבפנינו. בית המשפט העליון קבע בשורה של פסקי דין, כי היקף התערבותו של בית משפט מנהלי בהחלטות ועדות שחרורים מצומצם, והתערבות תיעשה רק במקרים מיוחדים וחריגים. ראו לעניין זה למשל, רע"ב 3686/10 סמיר גנאמה נ' ועדת השחרורים, (טרם פורסם, ניתן ביום 9/12/10):

"יודגש כי בית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים אינו פועל כערכאת ערעור על החלטת הועדה, אלא הוא בוחן את החלטת הועדה כהחלטה מינהלית, ומכאן שהתערבותו של בית המשפט תיעשה רק במקרים בהם קמה עילה מאלה המאפיינות את המשפט המינהלי כנגד החלטת הועדה. על בית המשפט לשמור על מרחב של שיקול דעת לועדה בהחלטתה לגבי שחרור אסירים, ולהתערב בהחלטותיה רק אם הן לוקות בחוסר סבירות קיצוני (ראו בין השאר: ע"א 2/83 ועדת השחרורים נ' אסיאס, פ"ד לז(2) 688 (1983); בג"ץ 89/01 הועד הציבורי נגד עינויים נ' ועדת השחרורים, פ"ד נה(2) 838, 871 (2001); רע"ב 4570/02 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 236 (2002))."

לא מצאנו כי בפנינו עילה להתערבות בהחלטת ועדת השחרורים.

ועדת השחרורים בחנה, על רקע עברו העשיר של העותר בעבירות תעבורה, את מסוכנותו. בחינת מסוכנות היא תנאי מוקדם לשחרורו של אסיר שחרור מוקדם. רק אם משתכנעת הועדה כי אסיר אינו מסכן את שלום הציבור, כי אז נבחנת

הבקשה, בהתאם להוראות סעיף 9 לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001 (להלן: "החוק"). יוער, כי סעיף 9(3) לחוק מורה לועדת השחרורים גם לבחון את "הרשעותיו הקודמות של האסיר, מספרן, תכיפותן, סוגי העבירות שבהן הורשע, חומרתן, נסיבות ביצוען, תוצאותיהן, היקפן ותקופות המאסר שנשא בשלהן".

במקרה שבפנינו מדובר במאסר שני, שעניינו בעבירות תעבורה אשר נעברו בעת שהוא מסיע נוסעים ברכב הסעות. בעת שביצע את העבירה, נמלט משוטרים וסיכן את שלום הנוסעים. עובדות אלו, על רקע ריבוי עבירות תעבורה, מגבירות את רמת המסוכנות הנשקפת מהתנהגותו של העותר לאורך שנים.

לעניין המסוכנות נעיר, כי קיימת נטייה לטעון בפנינו, כי לעבירות תעבורה יש להתייחס בשונה מעבירות פליליות הנעברות לפי חוק העונשין או חוקים אחרים. איננו רואים כך את הדברים. עבירות תעבורה הן עבירות לכל דבר ועניין. למרבה הצער, מלמד הניסיון המצטבר, כי דווקא עבירות אלו גורמות למספר רב יותר של נפגעים, יותר מכל עבירה אחרת בדיני העונשין. לכן, וכאשר בוחנים מסוכנות של עבריין, היותו עבריין תעבורה חוזר מצביעה על מסוכנות. הדבר נכון בנוגע לכל עבריין תעבורה סדרתי, לא כל שכן כאשר מדובר בנהג שעיסוקו בהסעת נוסעים.

נוסיף עוד, כי נטען בפנינו שעבירות התעבורה הרבות שבביצוען הורשע, הן "עבירות טכניות". עיינו בגיליון ההרשעות התעבורתי. יצוין כי חלק מהרשעותיו של העותר בעבירות תעבורה היו עבירות שעניינן באופן נהיגתו, במובן זה שאין מדובר בעבירות המתייחסות לליקוי טכני כזה או אחר ברכב. נבהיר עוד, כי אין להקל ראש גם בעבירות שעניינן בליקויים טכניים. יש מקרים בהם גרמו "עבירות טכניות" שעניינן בתחזוקה לא נאותה של רכב או אי-הקפדה על בדיקתו כנדרש, לכשלים שסיומם באובדן חיי אדם. לכן אין מקום להקל ראש בעבירות אלו.

ועדת השחרורים אינה יושבת כערכאת ערעור על גזר דין, ואולם, מותר לה להתחשב במסוכנות העולה ממנו, ביחד עם המסוכנות הנשקפת מעבר פלילי מכביד. עם זאת, על ועדת השחרורים החובה גם לבחון ולהביא במסגרת שיקוליה נתונים נוספים, כגון התנהגות האסיר בעת ריצוי מאסרו והשתתפותו בתכנית טיפולית. ועדת השחרורים אכן בחנה נתונים אלו והביאה בחשבון את מכלול נתוניו של העותר, ואולם כאמור, סברה על רקע עברו, כי תכנית השיקום המוצעת אינה מספיקה לצורך אינון מסוכנות. במכלול הנתונים כפי שבאו לידי ביטוי בפני הועדה, לא סברה הועדה כי העותר התגייס כדי לשנות את דרכיו. כאמור, גורמי הטיפול סבורים שמדובר באסיר הזקוק לגבולות ברורים, וזאת על רקע היותו בעל התנהגות אימפולסיבית, תוך שהוא ממזער מחומרת מעשיו ואינו מגלה תובנה לחומרתם.

בנסיבות אלו, לא מצאנו כי החלטת ועדת השחרורים היא החלטה בלתי סבירה בצורה קיצונית, המצדיקה את התערבותו של בית משפט זה. הועדה שקלה את כל הנתונים, לרבות אותה תכנית שיקומית מוצעת, וקבעה כי אין בכך כדי לאיין את מסוכנותו. מדובר בהחלטה שהיא סבירה, המבוססת על נתונים, כפי שהובאו בפני הועדה, ובנסיבות אלו, אין עילה להתערב בה.

העתירה נדחית.

המזכירות תשלח עותק פסק הדין לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום, י"ז טבת תשע"ה, 08 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.